

En Lov om dette vanskelige Emne, der udelukkende har Forholdene i København som Baggrund, vil i al Almindelighed og her i Særdeleshed blive en Lov, der passer daarligt for det øvrige Land. I dette Lovforslag, som Ministeriet ganske blankt har accepteret for det øvrige Land, er der 30 Paragraffer, der omhandler København, og af disse godkender det ikke mindre end 29 som gældende for det øvrige Land, i alt Fald i Realiteten. § 19 er et Øjeblik en Undtagelse, men i en senere Paragraf kommer den igen ind som gældende for det hele Land. Den eneste Paragraf i Lovforslaget, der ikke gælder for det øvrige Land, er § 20, som handler om Fremlejerforhold.

Nu skal man jo ikke inddele Landet i alt for mange Enklaver og lovgive for hver Landsdel for sig, og her har vi det ene Yderpunkt, idet det kommunale Selvstyre i højeste Grad er blevet det grundliggende i dette Boliglovsforslag, som i alle tidligere Boliglovsforslag. Det har sine Vanskeligheder — det erkender jeg — at fremkomme med et Boliglovsforslag, som kunde gælde for hele Landet, men et Lovforslag, som kun havde til Hensigt at gennemføre Forbud mod ubillig Opsigelse og Lejeforhøjelse, vilde være et Forslag, som, uafhængigt af de forskellige Kommunalbestyrelser, kunde og burde gælde det hele Land. Nu har den højtærede Indenrigsminister ikke valgt dette Grundlag, han har nøje fulgt det Forslag, som Københavns Kommunalbestyrelse har fremsat som Grundlag for en Forhandling, og her er Rhodos, her skal der danses.

I dette Forslag fra Københavns Kommunalbestyrelse er der to Ting, man i første Række maa fæste Opmærksomheden ved. Det har jo paa mange Maader været Genstand for offentlig Drøftelse, og det viser sig da, at Kommunalbestyrelsen kun havde indbudt to af de interesserede Parter. Der er jo nemlig i Boligspørgsmaalet ikke to, men tre interesserede Parter. Der er for det første Lejerne, for det andet Ejerne og for det tredje de boligløse, dem, der ingen Bolig har for Tiden, og som vel er dem, der er mest interesserede i at faa en Boliglov, efter hvilken der kan fremskaffes Boliger. Men Københavns Kommunalbestyrelse har kun haft Held til at faa den ene af disse Parter med i Forhandlingerne, nemlig Lejerne, der straks indsaa Betydningen af at være med i Forhandlingerne fra Begyndelsen af og derfor ogsaa har givet alle de for dem nødvendige Oplysninger. Jeg maa saa meget mere beklage, at Københavns Grundejerforening ikke har villet være med i Forhandlingerne, som dette ikke er Skik og

Brug indenfor andre Grundejerforeninger. I Lovene for den Grundejerforening, jeg har den Ære at være Medlem af, staar der udtrykkelig som det vigtigste Punkt, at en af Grundejerforeningens Opgaver er at arbejde paa en retfærdig Boliglovgivning. Det skulde Københavns Grundejerforening have indset i Tide og fra Begyndelsen have været med til at præge dette Lovforslag. Imidlertid er nu Retfærdigheden, som selvfølgelig Københavns Kommunalbestyrelse i lige saa fuldt Maal skal yde den ene Part som den anden, kun blevet belyst af Lejerne, som har haft Skoen paa og ved, hvor den trykker, og jeg erkender, at det foreliggende Lovforslag vil lette Lejerne for et hvilket som helst Tryk, man kunde tænke sig kunde komme til at hvile paa dem. Det er jo en Selvfølge, at det konservative Folkeparti som saadant med Glæde vil se et saadant Lovforslag gennemført, som vil lette $\frac{4}{5}$ af Danmarks Befolkning for et mere eller mindre stærkt Tryk. Jeg skal pege paa et Felt, hvor dette Lovforslag i højeste Grad vil genere den ene Part, de boligløse, og paa den anden Side paa enkelte Felter, hvor det forekommer os at gaa Grundejerns Interesser for nær, og vi maa derfor søge ved Forhandling at faa Lovforslaget omformet saaledes, at saavel de boligløses Interesser kan blive varetaget som Grundejerns berettigede Interesser.

Under Forhandlingerne om Københavns Kommunalbestyrelses Forslag er det lige fra Begyndelsen blevet sagt og stadig understreget, at dette Lovforslag er et Forhandlingsgrundlag; og hvis det, som jeg ved har været nogle af Underskrivernes eneste Ønske, kan opnaas: en Boliglov, som sikrer ubillig Opsigelse og ubillig Lejeforhøjelse, saa ved jeg, at det konservative Folkeparti paa alle Stadier af Forhandlingerne vil yde det den kraftigst mulige Støtte.

Selve Forslaget indeholder jo ikke mindre end 56 Paragraffer. Jeg skal ikke gennemgaa dem Paragraf for Paragraf. Vi har jo i §§ 1—12 og § 31 Regler for Lovens Omfang og Administration. De egentlige huslejeregulerende Bestemmelser knytter sig til de 11 Paragraffer 13—20 og 38—40. Alle de øvrige Paragraffer omhandler jo en Række mere eller mindre — jeg vil understrege „mere“ — almenyttige Regler, af hvilke den nye Foranstaltning, som findes i § 26, har det konservative Folkepartis ubetingede Tilslutning, nemlig Forslaget om Oprettelse af Lejebureauer. Om Lovforslagets § 50 har jeg allerede tidligere udtalt mig.